

ABRAHAM HANS

OPSCHUDDING TE NEVELE

Paulina de Baarne had nog enige dagen gewacht om met haar auto op het kasteel van oom en tante te Nevele te verschijnen. Maar nu was ze in aantocht. Raoul de Baarne en zijn vrouw zaten in de huiskamer. Beiden waren dorre mensen, mager en flets, als leefden ze meestal in verdorven lucht, en schuwden ze de zon en de frisse atmosfeer.

Maartens, de zoon, kwam thuis van zijn effektenkantoor te Gent. Hij keerde dagelijks heen en weer met de stoomtram. Hij was het enig kind, sedert twee dochters jong stierven. Maarten bezat een onaangenaam gezicht, met de kleine loerende ogen, een matte kleur, een scherpe neus, en wijde mond. Hij groette nauwelijks zijn ouders en zei zeer opgewonden:

«Wat ik nu gehoord heb, gaat al te ver! Paulina zou in een auto rond rijden, een eigen auto, die ze gekocht heeft!»

Mijnheer de Baarne verslikte zich en de echtgenote stak de armen omhoog.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«O, dat kind zal ons nog dood treiteren ! » jammerde mevrouw.

En op een klaagtoon ging ze voort:

«Ze heeft het karakter van haar Engelse moeder, de intrigante, die uw dwaze broer tot een huwelijk verlokte. En die voogd in Engeland stijft haar in haar ongemanierdheid en voortvarendheid. Maar nu moet er een einde aan komen! Het is ongehoord...»

Plots hoorden ze getoeter. Allen keken door het raam.

«Daar is ze!» schreeuwde Maarten.

Behendig stuurde Paulina de sportwagen door de dreef en snel stopte ze voor de trappen van de hoofdingang. Ze steeg uit en kwam binnen.

«Goede avond», groette ze, toch wat ongewoon en gegeneerd.

«Die auto... die auto!» sprak mijnheer de Baarne.

«Is de mijne, oom,» antwoordde schalks Paulina. «Ik beken eerlijk, dat ik u voor een voldongen feit heb willen stellen. Ge zoudt er toch tegen geweest zijn.»

«Die auto blijft niet op ons kasteel!» schoot mevrouw de Baarne uit.

«Wel, tante, dan zal ik mijn koffer pakken, van hier naar Oostende rijden en inschepen voor Dover. Oom John in Kent vindt het best, dat ik een auto bezit.»

«Kalm, kalm!», zei Raoul de Baarne. «Paulina, hier bestuurt geen enkele dame een auto.»

«Nu, dan wordt het tijd, dat ook de dames de sport van het autorijden gaan beoefenen. In Engeland heb ik er al veel gezien. En waarom zouden wij dat niet even goed kunnen als de heren? Jonkvrouwen rijden wel te paard. Bovendien, er zijn hier ook dames, die achter het stuur van een auto plaatsnemen. Ge gaat te weinig uit, anders zoudt ge wel bemerken dat de tijden veranderd zijn.»

«O, ja, dat ondervinden we! En er wordt genoeg geroddeld over u en uw vrijgevochten manieren,» merkte tante smalend op.

«Dat kan me geen zier schelen, ik heb het u al meer gezegd. Ik weet, dat ik me niets te verwijten heb, tante...»

«Niets te verwijten... En als gij u midden in Gent zo maar op straat laat kussen door een jonker de Porteira!»

«Een grapje... en ik erken, dat ik toen wat overdreven heb... Maar het was toch geen doodzonde. Maarten weet waarom het gebeurde. Ik wou hem eens plagen omdat hij me volgde als spion. Maar hoe staan de zaken nu, moet ik waarlijk naar Oostende? Het is vijfenzestig kilometer en ik doe gemakkelijk zestig per uur... dus is het niet eens een grote reis.»

«Praat geen onzin!» zei de heer de Baarne.

«Als de auto op het kasteel niet kan blijven, moet ik wel vertrekken, want ik scheid er niet van, oom!»

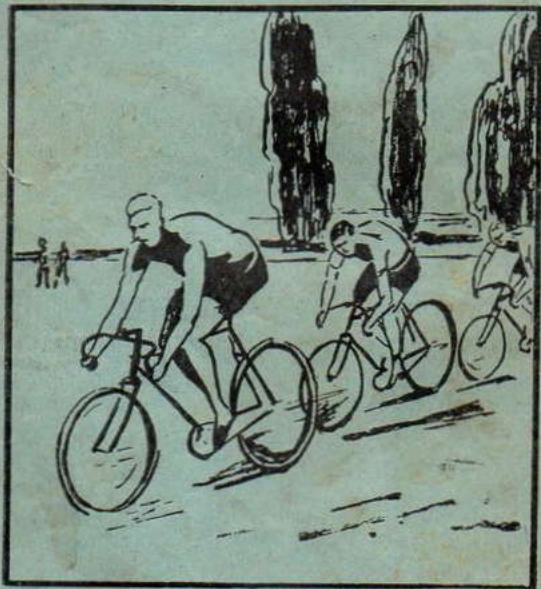
«Natuurlijk moet de auto nu gegareerd worden. Gij hebt het dure ding gekocht.»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Kom, we zullen een plaatsje uitzoeken», stelde Maarten flemend voor. «Eén der stallen.»

Hij ging mee naar buiten en begaf zich dan naar de bijgebouwen. Paulina volgde traag in de wagen. De auto werd binnen gezet.

«'t Is een mooie kar», zei Maarten. «Maar ik zal nooit meer gerust zijn... Altijd zal ik denken, dat gij in gevaar verkeert.»

«Doe niet zo flauw. Dat oom en tante nog ouderwets zijn, nu ja... dat kan ik begrijpen, maar gij, een jonge kerel...»

«Papa en mama menen het zo goed met u. En als ik zeg, dat ik ongerust zal zijn, weet ge, uit welke gevoelens dat voort komt.»

«Laten we in huis gaan!»

«Willen we het park eens rond wandelen? We hebben nog tijd voor het souper.»

«Ik moet me omkleden. Ik ben nog in sportkledij.»

«'k Zou u eens ernstig willen spreken, Paulina.»

Ze lachte en sloeg haar neef op de schouder, zodat hij struikelde.

«Niet nodig. Ik denk nog niet aan trouwen», sprak ze vrolijk. «Ge hebt al meer gezinspeeld op uw verliefde gevoelens. En ik herhaal, dat het niet nodig is.»

Paulina liep op een drafje naar het somber, vrij vervallen huis. Maarten volgde zeer teleurgesteld.

Zijn ouders waren aan het redetwisten. Baron de Baarne poogde zijn vrouw tot meer kalmte aan te zetten. Als Paulina werkelijk boos werd, kon ze naar Engeland vertrekken en voor goed.

«Dat ze gaat», snauwde de dame. «Dan ben ik die bron van ergernis kwijt. Zij is een onverbeterlijke *garçonne*.»

«Nee, want als Paulina in Engeland is, doet ge alle moeite om ze hier terug te lokken... Denk toch aan onze belangen... Als Paulina de vrouw van Maarten wordt, komt haar groot fortuin aan onze zoon.»

«Ze wil hem toch niet.»

«Daarom zeg ik u, dat we onze taktiek moeten veranderen. We zullen in schijn toegeven aan haar grillen en zo winnen. Is ze eenmaal Maartens vrouw dan binden we haar de regels van fatsoen en stand.»

Maarten trad binnen en had die woorden verstaan.

«Papa heeft gelijk», zei hij. «We moeten onze taktiek wijzigen. Tegenstand stuit af op Paulina's koppigheid. Laten we haar zin involgen. 't Is beter, dat we de auto dulden en ik met haar meerijd, dan dat ze alleen in de streek rondtoert.»

«En Reginald de Porteira ontmoet,» voegde de Baron de Baarne er bij.

«De baron is tegen haar,» zei Maarten.

«Ja, maar volgens mijn inlichtingen is Reginald geen jongeman, die zo maar aan zijn vader gehoorzaamt. Hij heeft van die moderne opvattingen als Paulina. We moeten waakzaam zijn.»

Ze spraken voort over hun verandering van aanpak. En toen Paulina

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

aan tafel verscheen, deed haar oom zijn best om vriendelijk over de auto te praten. Hij beweerde eerst wat geschrokken te zijn, maar nu beter Paulina's betrachtingen te begrijpen.

«Ik mag toch al eens meerijden?» schertste Maarten. «Ik wed, dat ge me dikwijls in Gent zult komen afhalen».

«Reken daar niet te veel op. Ik heb geen taxi gekocht. Schaf u ook een karretje aan. Een moderne jongeman, hum.»

En Paulina prees het autorijden aan, ze beloofde echter haar neef niet, hem in haar sportwagen mee te nemen.

Haar gedachten waren bij Reginald. Hij had haar geschreven dat zijn Brugse ballingschap geëindigd was, maar nu op «De Donk» met kamerarrest zat.

WIELERWEDSTRIJD TE LEERNE

De dag was nauwelijks aangebroken, toen Reginald het kasteel verliet. Teruggekeerd na zijn verwijdering werd de jongste zoon de Porteira nog zeer kort gehouden. Hij had wel gepoogd niet meer met zijn vader in botsing te komen. Heden zou de eerste wielervedstrijd van Lerne plaats vinden en daar kon hij toch niet afwezig blijven.

Er was nog niemand op. Reginald ging door de keukendeur heen. Maar in het park ontmoette hij Peter, de opzichter.

«Goede morgen, jonker», fleemde de slaafse man.

Die zijn groet kon hij best missen, overwoog Reginald. Hij zal wel straks vertellen, dat ik heel vroeg uitgegaan ben. Hij kan ook vermoeden dat ik me naar de wielervedstrijd te Lerne begeef.

't Beloofde mooi weer te worden en Reginald was er blij om. Te meer volk zou er komen naar de koers, die hij feitelijk ingericht had. Een eind van het kasteel ontmoette Reginald Jan Wellens.

«Ge komt vanmiddag toch naar Lerne?» vroeg hij.

«Ik zou gaarne genoeg willen, maar ik mag natuurlijk niet. Dat ik thuis werkte, ja. Maar ik word nog altijd door Peter in dienst gehouden».

«Loop weg».

«O, dan boet mijn vader er weer voor, jonker. 't Is hard, vader te zien schreien, zoals het gebeurd is voor het pachtland, dat hij niet kreeg. Ge weet het misschien niet.»

Jan Wellens vertelde het geval.

«Zo blijf ik ook gebonden, jonker», hernam Jan op treurige toon.

«Ge moet renner worden. Dan maakt ge u vrij. Ge zijt er een kerel voor! Zo kloek gespierd en vastberaden.»

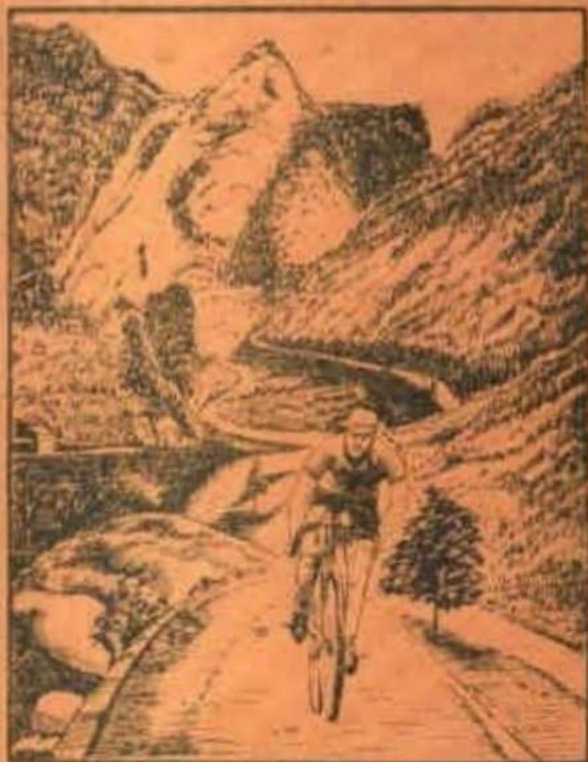
«Ik denk er genoeg over, jonker, maar ik kan zelfs nog geen fiets kopen. Vader en moeder hebben veel tegenslag gehad. Ik zou meer verdienen als ik hier weg kon. Ik win op het kasteel acht frank per dag

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM